

مهرداد زاهدیان رییس شد



«مهرداد زاهدیان»، «هادی معصوم‌دوست» ، «پریسا عشقی» ، «علی همراز» و «میثم شاه‌بابایی» به عنوان اعضای هیات مدیره جدید انجمن صنفی کارگردانان سینمای مستند معرفی شدند.

سام قریبیان:

افتخار می‌کنم نقش گل گلاب را بازی کردم



سام قریبیان با بیان اینکه افتخار می‌کند نقش دکتر حسین گل گلاب شاعر ترانه «ای ایران» را در نمایش «قصه ترانه‌های ماندگار» بازی کرده است، ادامه داد: شناساندن مشاهیر به مخاطبان رسالت آثار هنری است.

کارگردان نمایش «آنتیگونه»:

دوست دارم باز هم شعبده‌بازی کنم



محمدرضا آگاه در آستانه اجرای مجدد نمایش «آنتیگونه» خبر داد که در اجرای جدید، غافلگیری‌هایی برای تماشاگران دارد و به گفته برخی از دوستانش همچنان در پی شعبده‌بازی است.

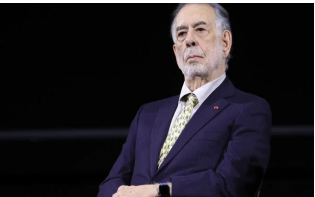
داریوش فرهنگ:

«دو فیلم با یک بلیط» هنوز جان دارد



داریوش فرهنگ گفت: «دو فیلم با یک بلیط» هنوز جان دارد، خصوصا که درباره سینما است. ششمین جلسه کارگاه کارگردانی و بازیگری در سینما به حضور داریوش فرهنگ عصر روز گذشته (۲۴ دی ماه) در سالن فردوس موزه سینما برگزار شد.

سینما در انتظار فیلم جدید خالق «پدر خوانده»



«فرانسیس فورد کاپولا» کارگردان نامدار آمریکایی درباره جدیدترین پروژه‌اش با عنوان «مگالوپولیس» که با هزینه شخصی ۱۲۰ میلیون دلاری ساخته است، گفت: «این فیلم در سال ۲۰۲۴ اکران خواهد شد

گفت‌وگوی با رامین صدیقی:

رامین صدیقی (ناشر و تهیه‌کننده پیشکسوت موسیقی) درباره سختی برگزاری تورهای کنسرت طولانی‌مدت می‌گوید: افرادی که در حال برگزاری تور هستند، اجازه ندارند حتی دچار سرماخوردگی شوند و یا مشکلات خانوادگی برایشان پیش بیاید؛ زیرا دچار ضرر مالی بسیاری خواهند شد. درحقیقت کار آنها این‌گونه نیست که مثلا حین برگزاری تور کنسرت، به علت پیش آمدن اختلاف خانوادگی و بد بودن روحیه، جا بزنند و بگویند که یک شب از هتل خارج نمی‌شوند و بدون آنها کنسرت برگزار شود! از اواخر دهه ۸۰ اتفاق جالبی در نحوه برگزاری کنسرت‌ها رخ داد؛ آن هم برگزاری کنسرت‌ها در دو سانس بود. در صورتی که برگزاری کنسرت در دو سانس امر رایجی در سایر کشورهای دنیا نیست؛ اگر برایتان سوال است که مگر برگزاری دو سانس کنسرت در یک شب چه مشکلی دارد؟ رامین صدیقی (موسس نشر موسیقی هرمس) در گفت‌وگو با ایسنا مفصل پاسخ می‌دهد.

رامین صدیقی که در برگزاری رویدادهای بین‌المللی دستی بر آتش دارد، می‌گوید: «در جهان برگزاری کنسرت‌ها به صورت پیاپی، عموماً در قالب رویدادهایی مانند فستیوال رخ می‌دهد؛ به این صورت که در روز شاید چند کنسرت برگزار شود که بخش عمده‌ای از تماشاچیان آنها می‌توانند، ثابت باشند اما در سانس‌های مختلف هنرمندان متفاوتی روی صحنه می‌روند. درحقیقت تماشاچیان می‌توانند با خرید یک بلیت چند اجرا را ببینند. اما این‌گونه نیست که مثلا یک گروه دو یا سه بار بصورت پیاپی به روی صحنه برود.» او ادامه می‌دهد: «برگزاری کنسرت‌ها در دو سانس طی یک شب از هر دو منظر اجرایی و هنری نامطلوب است. تصور کنید اگر کنسرتی در یک سالن هزار نفره در تهران طی دو سانس برگزار شود که معمولا هم امکانات پارک کردن وسایل نقلیه به اندازه کافی وجود ندارد، تعداد زیادی از مخاطبان که با ماشین شخصی به آنجا می‌روند، دچار مشکل خواهند شد. زمانی که مخاطبان، بعد از اتمام سانس اول قصد خروج از مکان را دارند، با آمدن مخاطبان سانس دوم مواجه خواهند شد و این امر موجب ایجاد هرج و مرج می‌شود. تصور کنید مخاطبان سانس اول باید سالن و پارکینگ را تخلیه کنند تا برای مخاطبان سانس دوم فضا ایجاد نشود ولی از آنجایی که این کار، زمان‌بر است، مخاطبان سانس دوم درگیر ترافیک می‌شوند و در جای پارک به مشکل می‌خورند.»

او همچنین ضمن تأکید بر اینکه «نباید فراموش کنیم که تقریباً هیچ کدام از سالن‌های موسیقی ایران حتی نمی‌توانند به اندازه ظرفیت عادی خود امکاناتی مانند پارکینگ را در اختیار مخاطبان قرار دهند»، توضیح می‌دهد: «مثلا سالن وزارت کشور پارکینگ ندارد و در یک روز عادی هم پیدا کردن جای پارک در آن منطقه سخت است؛ چه برسد به شنبی که قرار است در دو سانس ۷ هزار نفر در این سالن به پای کنسرت بنشینند. حالا اگر در هر سانس کنسرت سالن وزارت کشور، تنها ۸۰۰ خودروی شخصی استفاده شده باشد، باید پس از پایان سانس اول، ابتدا آن ۸۰۰ فضا خالی شود تا ۸۰۰ وسیله بعدی بتوانند جایی برای پارک پیدا کنند که ترافیکی سنگین به وجود خواهد آمد.»

صدیقی درباره دیگر دلایل درست نبودن برگزاری کنسرت در دو سانس طی یک شب به منظر اجرایی معتقد است: «از بحث پارکینگ و ترافیک هم که بگذریم، یکی دیگر از مشکلات آماده کردن سالن برای سانس دوم است؛ چراکه زمان کافی برای تمیز کردن سالن و قرار دادن هر چیزی بر سر جای خود نخواهند بود.»

مشکلات برگزاری کنسرت در دو سانس به لحاظ هنری این تهیه‌کننده موسیقی همچنین درباره ایراداتی که به لحاظ هنری به برگزاری کنسرت در دو سانس طی یک روز وارد است، توضیح می‌دهد: «مخاطبی که در سانس اول به کنسرت می‌رود، معمولا با این مشکل مواجه می‌شود که عوامل برگزار کننده به خاطر آماده کردن فضا برای سانس بعدی، ترجیح می‌دهند که مخاطبان هر چه سریع‌تر محل را تخلیه و ترک کنند.» این ناشر و کنسرت‌گذار همچنین می‌گوید: «ما مسئله اینجاست که مخاطبان یک کنسرت که پول زیادی برای خرید بلیت هزینه کرده‌اند، توقع دارند بعد از کنسرت بتوانند در آن فضا بمانند، قهوه‌ای بنوشند و یا با هم‌راهان خود درباره کنسرت صحبت کنند؛ حتی با هنرمندان محبوب خود عکس بگیرند که این کار به سختی عملی می‌شود؛ چون برگزارکنندگان اصلاً از این امر استقبال نمی‌کنند و برای اینکه بتوانند اجرای بعدی را شروع کنند، مخاطب را عموماً با رفتاری نامناسب از محل دور می‌کنند.» صدیقی همچنین بیان کرد که «شاید مخاطبانی که به پای اجرای سانس دوم می‌نشینند، بر خلاف قبلی‌ها این شانس را داشته باشند که بتوانند دقایقی بعد از کنسرت به گپ‌وگفت بپردازند و یا با هنرمندان دیدار کنند و عکس بگیرند، اما به هر حال بپذیریم که ما با انسان طرف هستیم و اجرای زنده کار خسته‌کننده‌ای است،

چرا این خوانندگان اجازه ندارند سرما بخورند؟



فرسایشی بودن این کار هم می‌گویند. اجرای روی صحنه حالا چه تئاتر باشد و چه موسیقی، کار سنگینی است.» صدیقی همچنین توضیح داد که برگزاری تورهای کنسرت طولانی مدت جای ریسک برای هنرمندان باقی نمی‌گذارد؛ به این صورت که هنرمند حتی اجازه مریض شدن ندارد؛ زیرا مثلا اگر قرار باشد گروهی به مدت ۱۰ شب در شهرهای مهم آمریکای جنوبی در استادیوم‌های ۶۰ هزار نفره روی صحنه برود، قانده برای آن کنسرت‌ها سرمایه‌گذاری سنگینی صورت گرفته و هیچ کدام از هنرمندان نمی‌توانند به علت گرفتگی صدا یا شکستگی انگشت یا بی‌حوصلگی کنسرت را لغو کنند؛ زیرا لغو هر کدام از این کنسرت‌ها خسارت و تبعات زیادی به همراه خواهد داشت. بنابراین برگزاری تور کنسرت، علاوه بر خستگی اجرا، این فشار روانی را هم به همراه خواهد داشت که خود موجب خستگی مضاعف می‌شود. در حقیقت این افراد در مدت برگزاری تور، حق ندارند که حتی مشکل خانوادگی یا مشکل معده پیدا کنند و یا سرما بخورند.»

مسئولیت سنگینی که روی دوش هنرمندان است او با بیان اینکه برگزاری تور کنسرت در یک بازه زمانی طولانی مدت مسئولیت سنگینی روی دوش هنرمندان می‌گذارد، می‌گوید: «گاه ممکن است خود ما که در این حرفه هستیم، با هنرمندان گروهی که در تور هستند، ملاقات داشته باشیم و برایمان سوال شود که چرا اعضای گروه دست نمی‌دهند! مگر وسواس دارند؟ اگر چه که این‌گونه نیست و این افراد باید برای کنسرت دادن سالم بمانند و از خود محافظت کنند.»

این مسئله را با او در میان گذاشتیم که «برگزاری کنسرت در ایران عمده‌تاً برای خوانندگان پاپ امری همیشگی است و این افراد تقریباً کل سال را بدون توقف خاصی روی صحنه می‌روند» و در ادامه از او سوال کردیم که این امر چه تأثیری روی کار آنها خواهد داشت؟

صدیقی توضیح می‌دهد: «بارها دیده‌ایم که اخباری مبنی بر پلی‌بک یک گروه یا خواننده منتشر می‌شود که واکنش‌های منفی را به همراه دارد؛ اگرچه یکی از دلایل این اتفاقات خستگی آن خواننده یا گروه است که در نتیجه خستگی کیفیت کار آنها افت خواهد کرد؛ البته این در صورتی است که آن خواننده یا گروه توانایی اجرای زنده را داشته باشند؛ به هر حال برخی این توانایی را ندارند.»

از صدیقی پرسیدیم که آیا علت این نوع از فعالیت صرفاً اقتصادی است؟ که معتقد است: «مگر مسائل اقتصادی مهم نیست؟ اتفاقاً این امر اشکالی ندارد. هنرمند باید چگونگی زندگی کند؟ به طور حتم از همین راه! ایراد گرفتن به این نوع از فعالیت هنرمندان موسیقی در ایران مانند این است که بپرسیم چرا کارمندان بانک هر روز سر کار می‌روند؟» او ادامه می‌دهد: «هنرمندان موسیقی در ایران به جز برگزاری کنسرت یا تدریس و کارهای پروژه‌ای، درآمد دیگری ندارند؛ حتی اگر هنرمندی با دو اثر جدید هم دوباره روی صحنه رود، هیچ اشکالی ندارد و حق آنها استاز او سوال کردیم که پس چه می‌شود که برخی هم از کیفیت کارشان کاسته نمی‌شود؟ که پاسخ می‌دهد: «هنرمندان و گروه‌های ماندگاری که در ایران و جهان هنوز پس از ۳۰ یا ۴۰ سال مطرح‌اند، افرادی استثنا هستند که زندگی‌شان به شدت نظم و قانون دارد؛ به این صورت که اگر بخواهند آلبوم منتشر کنند

برای همین احتمال اینکه مخاطبان سانس دوم با گروهی مواجه شوند که شادابی اجرای اول را نداشته باشد و کیفیت کمتری ارائه دهد، وجود دارد.»

چرا کنسرت‌ها در دو سانس برگزار می‌شوند؟

همچنین از صدیقی درباره دلایل برگزاری کنسرت در دو سانس سوال کردیم که او در ابتدا گفت که «دلایل برگزارکنندگان بیشتر اقتصادی است و توجه‌شان هم این است که باتوجه به بالا بودن هزینه‌ها، با پرداخت مبلغ کمتری برای اجاره، می‌توانند دو بار از آن فضا استفاده کنند و مخارج خود را تأمین کنند.»

مگر حنجره یک خواننده یا دستان یک نوازنده چقدر توان دارد که بتوان ده‌ها شب روی صحنه برود و از کیفیت کارش کاسته نشود؟ در همه جای دنیا نیز همین است و باید پذیرفت شاید بسیاری از هنردوستان لزوماً به اجرای مورد علاقه خود نرسند

مگر حنجره یک خواننده یا دستان یک نوازنده چقدر توان دارد که بتوان ده‌ها شب روی صحنه برود و از کیفیت کارش کاسته نشود؟ در همه جای دنیا نیز همین است و باید پذیرفت شاید بسیاری از هنردوستان لزوماً به اجرای مورد علاقه خود نرسند. او در ادامه در توضیح بیشتر بیان می‌کند: «طبیعی است برخی از کنسرت‌ها مخاطب زیادی دارند و هر بار هم که کنسرت بگذارند، مخاطب از آنها استقبال خواهد کرد اما بپذیریم که قرار نیست همه بتوانند به هر قیمتی در کنسرت مورد علاقه خود حضور داشته باشند.» صدیقی تصریح می‌کند: «برگزارکنندگان می‌توانند تعداد شب‌های بیشتری را در نظر بگیرند که این هم محدودیتی دارد؛ چون برگزاری کنسرت طی چندین شب به صورت پیوسته نیز، کار سخت و خسته‌کننده‌ای است. مگر حنجره یک خواننده یا دستان یک نوازنده چقدر توان دارد که بتوان ده‌ها شب روی صحنه برود و از کیفیت کارش کاسته نشود؟ در همه جای دنیا نیز همین است و باید پذیرفت شاید بسیاری از هنردوستان لزوماً به اجرای مورد علاقه خود نرسند.»

شرایط برگزاری کنسرت در خارج از ایران چگونه است؟

در ادامه این نکته را با او در میان گذاشتیم که به نظر می‌رسد در خارج از ایران، هنرمندان پس از انتشار آلبوم، تور برگزار می‌کنند اما روند این کار برای هنرمندان ایرانی متفاوت است و برگزاری کنسرت و تور لزوماً به انتشار آلبوم مرتبط نیست. او در همین راستا توضیح می‌دهد: «گاه ممکن است هنرمندی به مدت دو سال برنامه‌ای برای انتشار یک اثر جدید نداشته باشد اما برای نگه داشتن ارتباط خود با طرفدارانش، کنسرت‌های محدودتری را برگزار می‌کند. برای همین من منافاتی در این نمی‌بینم که برگزاری کنسرت حتماً وابسته به انتشار کار جدید نباشد»

گروه‌هایی که یک سال تور برگزار می‌کنند

به گفته صدیقی، در دنیا گروه‌هایی وجود دارند که وقتی آلبوم جدید منتشر می‌کنند یک سال تور برگزار می‌کنند؛ مثلاً گروهی مانند «ولینگ استونز» زمانی که آلبوم منتشر می‌کند، به اقصی نقاط دنیا از آرژانتین گرفته تا ژاپن سفر می‌کند و به مدت یک سال روی صحنه می‌رود. او در ادامه درباره سختی‌های برگزاری تور کنسرت می‌گوید: «البته اگر پای حرف‌های هر کدام از هنرمندانی که تورهای طولانی برگزار می‌کنند، بنشینیم، جملگی از